

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Mi a csonka?

(Kólosse 1: 16.)

Tíz éve lesz már lassacskán, hogy tanuljuk ezt a hosszú, nehéz szót: Csonka-Magyarország! De vajjon megtanultuk-e már?

Az volt a kifogás egy lelkipásztor ellen, hogy nem beszél elég hazafiasan. „Hát mikor arról beszélek, hogy ne járjatok a széles úton! mikor sürgetlek, hogy lépjete be a szoros kapun — az tinektek nem hazafiság? Ti csak azt nézitek, hogy mint van megcsonkítva szegény hazánk Európa abroszán s azzal nem gondoltok, hogy Isten országa térképén mily kicsire zsugorodunk össze? Nektek csak az fáj, hogy a nagyhatalmak koncertjében mennyire el van nyomva a mi szavunk. Hát az senkinek se fájjon, hogy egykor a dolgok végső rendjében, — fenn az Úr trónja előtt, az utolsó, az örök, a legdicsőségesebb hangversenyben nem leszünk majd képviselve, ahogy kellene?”

Itt az ideje, hogy megszűnjék a csonka-hazafiság! Itt az ideje, hogy a hazát is másnak lássuk meg! Nagyobbnak, többnek, mint eddig. Csak az örökkévalóság fényében lehetséges ez. Az isteni kijelentésnek fényében. Az Úr Jézusról szóló igének fényében: „Mert Őbenne s Ő reá nézve teremtettek mindenek.” Mindenek. Nem kapcsolható ki semmi. A haza sem.

Igy fogjuk meglátni, hogy nemcsak a határ csonka most minálunk. Mi a csonka? Az Istennel, az Atyával, a Megváltóval való összeköttetés. A Szent-Lélek előtti elcsendesedés, az ige előtt való megnyílás a csonka. Csonkák az imák, csonkák a vágyak. Csonka a Béthel-i lajtorja, mely összeköti a mennyet a földdel s csonka a csipkebokor, melynek lángjában az Úr megjelenheti a nagy küldetéseket, hogy mily szentséges dolog lelkeknek szolgálni.

Valamikor hazánk azzal dicsekedett, hogy a keresztnek védbástyája volt a keleti félholddal szemben. Hol van ma ez a védbástya? Nem áll-e csonkán? Most arra van szükség, hogy itt, bent épüljön meg igazán a bástya. Mindennel szemben, ami pogány, hitetlen, érzéki és test. S aki e bástyán dolgozik, arra ne mondja senki, hogy nem elég hasznos a hazafisága. Ne bánts azért Isten gyermekeit! Állj inkább közéjük! Légy só a drága magyar földön! És míg arra nézel, hogy egykor ott fenn a dolgok igazságos, végső rendjében, minél többen vehessenek részt e csonka föld népéből a dicsőségben, addig itt lenn is a legjobb szolgálatot fogod végezni, hogy lehetséges legyen egy teljes, szabad és dicsőbb Magyarország.

G. A.

Megtanult látni.

Előkelő ház barátságos, nagy szobájában egy fiatal leány feküdt betegen. Elesett a jégen és valami hátgerincbajt szerzett magának. Egyetlen leánya volt egy büszke, becsvágyó férfinak, akitől sok jellemvonást örökölt. Gazdsága, társadalmi állása, szépsége miatt mindenki kényeztette, most pedig ott kellett feküdnie tehetetlenül és reménytelenül.

Az orvosok, akiktől azt kívánta, hogy a teljes igazságot mondják meg neki, így szólottak: „Még sok évig élélhet, azonban előreláthatólag mindvégig béna marad és sokat fog szenvedni.”

Ha egyáltalában mondott valamit, azonkívül, hogy fájdalmairól beszélt, többnyire a következő szavakat ismételte: „El vagyok ítélve arra, hogy itt feküdjem; arra ítélve, hogy itt feküdjem.”

„Arra, hogy itt feküdjék és fölfelé nézzen!” — felelte neki egyik nap egy bátoratlan hang. A beteg oldalt fordította fejét és meglátta, hogy az az öreg asszony szól, aki egy közeli kunyhóban lakik. Csendesen törölgette a port és mikor kiment a szobából, résztvevő tekintetet vetett reá.

Vajjon, hogy érti ezt? gondolta a beteg és annyira meglepődött, hogy meg sem haragudott.

Ettől a gondolattól nem tudott többé megszabadulni. Ablakából épen egy nagy fa koronájába látott bele; s mivel szemének valamin meg kellett nyugodnia, nemsokára mindent ismert, ami a levegőben élt és mozgott. Megfigyelte az ideoda sikló árnyékokat, az esőcseppek esését. Követte szemeivel a felhőket, meglátta az alkonyat szépségét, a naplemente csodaszép voltát, megtanult örülni az esti csillagnak, amely mindig oly barátságosan

mosolygott le reá. Ápolónője csakhamar észrevette, hogy bár szenvedései nem kevesbedtek, még sem panaszkodik és gondolatai új irányt nyertek. Életében most jutott először érintkezésbe Istennel, Hozzá tekintett fel.

Mikor az asszony újra eljött halk lépteivel és portöröljével, a leány csak ennyit mondott neki: „Mondjon, kérem, még többet a fölfelé való nézésről!”

„Ó, csodálatos az, ha az ember felfelé nézhet,” felelte az asszony — „ha láthatja megdicsőült Megváltóját Istennek trónusán, ha tud Benne bízni és ismeri Őt.”

„Honnan tudja mindezt?” kérdezte a beteg. „Maga, aki mindig kellemtelen munkákkal van elfoglalva?”

„A munka áldás,” felelte az asszony. Azután egyszerű szavakkal megmagyarázta a Jézusról szóló evangéliumot és a szenvedő leány hittel megragadta azt.

„Most pedig,” folytatta az asszony, „még valami csodálatosat szeretnék elmondani, ami évekkel ezelőtt történt velem. Egy hölgnél dolgoztam és mikor egyik nap az ablaktáblákat törölgettem, arra kért, vigyázzak gyermekére, aki a fák alatt bölcsőben aludt. Barátságosan, ahogyan mindenkivel bánt, így szólt: „Feküdjék bele a függőágyba és nézzen felfelé, ha van hozzá kedve. Én ezt nagyon szívesen teszem, amikor fáradt vagyok, — feltekintek Istenhez és szeretek és bízom!”

Tényleg megtettem, egy félóráig felfelé néztem, míg lelkem elérte Istent. Mikor a hölgy visszajött és a bölcső fölé hajolt, így szólt: „Köszönöm a szivességét, remélem, meglátta, hogy ha ide lent különböző kötelességeink vannak is, az élet oda fent mégis mindannyiunk számára ugyanaz.” — „Egészen megváltozva tértem visz-

sza munkámhoz. Azonban meg kell még mondanom: Kisasszony volt az a kis gyermek és az a barátságos hölgy az édesanyja volt. Aki ezután a nap után egy évig sem élt.”

Ettől az időtől fogva a kedves fiatal leány feküdt és felfelé nézett. Élete hasonlóná lett a Megváltóéhoz és boldog volt. Bizonyosságtevője lett Istennek.

Esdrás könyve.

Most már csak három történeti könyv van hátra az ótestamentumból. Mindhárom rövid. Közülük kettő: Esdrás és Nehemiás könyve oly szorosan egymáshoz tartozó, hogy eredetileg egy könyvet alkottak. A latin fordítás ma is Esdrás I. és II. könyvéről beszél. Az elválasztás mégis jogosult, mert Esdrás vezérszerepe a róla elnevezett könyvvel megszűnik.

Esdrás a babiloni fogság gyermeke. A fogságból való első visszatérés Círus uralkodásának elején, 538-ban, legjobb esetben gyermekéveinek elejére esik. Élete javarészt itt élhette le. A fogság ekkor már nem volt terhes. Mint Mózes törvényeinek kiváló ismerője s egyébként is megbízható s hitben élő ember bírta Artaxerxes király kegyeit. A fogság népének ekkor már rendszeres zsinagógái élete van s távol Jeruzsálemtől mód nyílott arra, hogy a kijelentés s a törvény tanulmányozásába elmélyülve éljék a maguk külön lelki életét. Nem maradt ez hatás nélkül az ottani népre. Tekintély, tisztelet s különös megbecsülés járt ki érte, főleg a királyi udvartól. Ha Esdrás mégis utra kel, ennek oka az, hogy az 538-ban hazatért nép helyzetéről nem a legjobb hírek jöttek. Bizva Artaxerxes jóindulatában, az ő engedelmé, anyagi és hatalmi támogatása mellett, 458-ban, a vissza-

kivánczó zsidók egy nagyobb csapatával visszatér Jeruzsálembe.

A könyv tiz fejezete közül mindössze négy foglalkozik Esdrás korával. Az első hét fejezet utólagos megörökítésképen elbeszéli az első hazatérés történetét Zorobábel vezetése alatt, — odaszöve a fonalat a II. Krónikák végéhez. Mindenekelőtt magasztalja Círus azért a csodálatos előzékenységért, a sok ajándékozásért, mellyel a visszakivánczó népet haza bocsátja. A 2. fejezet elsorolja a visszatérők neveit törzsenként. Ez alapon 42.500-ra veszik az első visszatérők számát. — Első dolguk — s ez nagyon sokat mondó — az égő áldozati oltár felállítása: „erős fundamentumra, mert félnek vala a földnek népétől.” Azután jó az alapköletétel a templomhoz, — nagy sirással vegyes örömök között. Hogy is ne, mikor előre tudták, hogy ennek a templomnak szépsége messze elmarad a lerombolt, Salamon építtette templomé mögött! S mennyi nehézség volt! Az irigyek rágalmaidat terjesztettek: ha meg erősödik, megint fellázad a nép! Vádaskodtak Círusnál meg Dáriusnál s egy darabig nem is egészen sikertelenül. Később a perzsa uralom is bomlik s nem tudja nyújtani párfogoltjának azt a védelmet, amit igényelne. A szemlélő nem találja sehohsem azt a boldog, biztató képet, melyről a fogságban sinylődő s szabadulást váró nép álmodott. Ha az Úr nem küldi el a maga lelkes prófétáit, végkép félbeszakadt volna a két évtizedig szünetelő templomépités. (5. fej.) Aggeusnak és Zakariásnak jut itt dicsőséges szerep. Mint fájhatott nekik látni az új honfoglalásra hivatott s ugy meglanyhult honfitársakat! S mégis Aggeus remél s úgy biztat: „Nagyobb lesz e második ház dicsősége az elsőnél!”

Ne jöjjetek zavarba a sok nyomor s visszásság láttára, — biztat Zakariás, — hisz a Szabadító is „szegény lesz és számárháton ülő!“ Végre 516-ban befejeződik a templomépítés s a 6. fejezet beszámol annak pompás felszentelési ünnepélyéről,

Itt 58 év krónikája hiányzik. A 7. fejezet a 458. évnél folytatja, amikor a könyv főalakja, Esdrás a második sereget vezeti vissza a fogságból. A velemenők száma jóval kevesebb, mint az első visszatérőké: alig egy huszadrész. — A megérkezés rendkívül lesújtó látványt tár Esdrás elé. Az első visszatérők a templom elkészülte utáni időben már nem tartották fenn a szigorú elzárkózást. A templomépítés alatt még vissza tudták utasítani a samáriaiak ajánlatait, ami később az ő részükről a Garizim hegyén elhelyezett templomépítésére vezetett. A templom elkészülte után azonban nagy lazaság áll be minden vonalon. Összeházasodnak minden válogatás nélkül az ottani idegenekkel s hozzá — maguk a főemberek mutatják erre a rossz példát. A 9. fejezetben találjuk Esdrás kesergő és mélységes bűnbánattal tele, ma is megragadó imáját. Az ima nem marad hatástalanul. Megmozdulnak a lelkek s az utolsó fejezet mindjárt nyomban arról számol be, hogy a nép nagyrésze magáévá teszi a bűnbánatot s kész visszatérni az Úr törvényéhez. Szakit az idegenekkel. Az utolsó versek hozzák hosszú névsorát azoknak, akik az Úr iránti engedelmességből idegen feleségeiket azonnal elbocsátották. Esdrás ezzel befejezte szerepe nagyobb felét. Jellemzését hűen adja a 7. fej. 10. verse: „Mert Esdrás erős szívvvel törekedett keresni s cselekedni az Úr törvényét.“ Ez egyben hatásának titka. G. A.

Bodelschwing egy élménye.

Hat hosszú hétig kellett egy mélyre sülyedni, atyja által megátkozott, haldokló leánynak lelkéért tusakodnia, míg végre behatolhatott annak elsötétült lelkébe az első fénysugár. „Olyan pillanatban, mikor valamennyit enyhültek fájdalmai,“ — így mondja el B., — „kissé nyugodtabban beszélhettem vele. Elmondottam neki, hogy ugyanabban a kórházban van egy másik leány, akin Isten nem segíthetett mindaddig, míg bűneit nagyon meg nem bánta. Azután így folytattam: „Aki nem bánta meg bűneit, azon nem lehet segíteni.“ Ezek a szavak most úgy hullottak bele ebbe a szegény szívébe, mint valami mélyen felszántott termőföldre. Sajátságosan fájdalmas hangon ismételte halkán: „Aki megbánja bűneit, azon még lehet segíteni, aki azonban nem bánja, azon nem is lehet segíteni,“ hirtelen keserves sírásra fakadt és így kiáltott fel: „Én megbántam bűneimet, megbántam, nagyon megbántam bűneimet!“ Bodelschwing most már ezekkel a szavakkal vigasztalta meg: „Aki engem elvesztett és elkárhozott embert megváltott... minden büntől... drága vérével.“ A leány szíve a bűnbocsánat kegyelmét szomjazó föld volt. Most már megtapasztalhatta azt az örömet és felüdülést is, amely a bűnvallást követni szokta.“

Vérrokonság.

Nagyon erős kötelék a vérnek a rokonsága. Akiknek ereiben ugyanaz a vér folydogál, azok sokkal jobban összetartanak, egymáshoz sokkal közelebb valóknak érzik magukat, mint az egymástól idegen vérűek. Sógorság, komaság sohasem hozhat létre olyan szoros

kötéléket, mint amilyen a szülő és gyermeke, vagy testvér és testvér között van. Van azonban ennél még szorosabb kötelék is, egy másfajta vérrokonság. „Ez az igazi vérrokonság”, hallottam nemrégiben egy igehirdetőnek az ajkáról, s ez a szó erős visszhangot keltett a szívemben. Az igazi vérrokonság az, amely a Jézus vére által köti össze azokat, akik az övéi. Ez szellemi vérrokonság. Jézus drága vére ugyan valósággal szemmel láthatólag kifolyt a mi bűneinkért, mi azonban ennek a vérnek az erejét csak szellemileg, hit által tehetjük magunkévá. Hinnünk kell, hogy Jézus kiontott vére elmosta bűneinket, megtisztított bennünket minden hamisságtól, megőriz minden vétkezéstől, s erőt ad az új életben való járashoz. Ha mindezt hit által elfogadtuk, akkor egyik vagyunk és pedig a legszorosabb kötelék által nemcsak Jézussal, hanem egyik vagyunk mindazokkal, akik ugyanannak a hitnek a tulajdonosai. Szentséges vérrokonság van köztünk, amely szorosabban összefűz, mint a testi vérrokonság, mert az csak a földi életre szól, amaz pedig az örökkévalóságra.

Nem becsüli meg Jézus véréét az, aki ezt a szent vérrokonságot becsben nem tartja, aki a Jézusban való testvéreket nem szereti, őket szívéen nem hordozza, s lelki előmenetelőket munkálni nem igyekszik, vagy azt épen megakasztja. A gyengébbnek tiszteletben kell tartani az erősebbet, az erősebbnek támogatni és hordozni a gyengébbet, mindeneknek pedig megtartani a Lélek egységét a békeségnek kötelékében. (Eféz. 4:3.)

S mindenkifőlött összeköttetésben maradni a Fővel, a vérrokonság szerzőjével és forrásával.

Vargha Gyuláné.

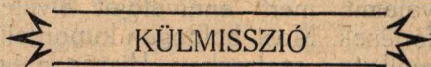
A te képed.

Hogy szent Lényednek drága képét
Hiven mutassam mindenütt,
Óh, adj szívembe égi békét,
Szemembe tiszta fényt, derűt.

Óh, hadd tükrözzön vissza élted,
Szent Lelked által, egy sugárt
Kegyelmedből, mely börtönéjben
Utánam járt és rám talált.

S hogy gyenge gyermeked szavában
Téged, Dicső, megleljenek,
Hadd égjek érted tiszta lángban,
S egész valóm legyen tied!

H. M. H. után németből
Vargha Gyuláné.

KÜLMISSZIÓ

A kórházból.

(Kivonat egy orvos naplójából.)

Délután négy órakor hallottuk a jeladást. Élesen hangzott fel hozzánk, hírül adva nekünk, hogy megint kivezetnek valakit a Liliomtérré. Olyan gyakran halljuk ezt a kürtszót, a katonák kiáltása kíséri: scha, scha, scha, — ami azt jelenti: megölni, megölni, megölni! A halálraiteltet megkötözve vezetik, két katona közrefogja. Fül-siketítő kiáltozás és kúrtharsogás mellett sietve halad előre a kis katonacsapat, egy lovastiszt zárja be a menetet.

Ma ötöt vittek ki. Rablók voltak. Nemsokára öt lövést hallottunk és tudtuk, mit jelentenek ezek. Néhány perccel később a trombitajelekből arra következtettünk, hogy a katonák elvönultak. Nemsokára három keskeny deszkán egy férfit hoztak be kapunkon. Arcát előntötte a vér, hörgött és nyögött. Egy fiatal nő követte, akinek halálos félelem tükröződött az arcán. Térdre borult és kérte, könyörüljünk a férjén. Ez egy volt az öt közül.

A golyó roncsolást végzett a férfi fején, azonban eszméletnél volt és akadozva beszélni is tudott. Elhatároztuk, hogy úgy fogunk vele bánni, mint más beteggel. Bekötöttük, begöngyöltük szalmába és betakartuk egy paplannal. Felesége haza ment, hogy egyetlen takaróját elhozza. Épen kapunknál feltartóztatták azok a kulik, akik férjét a Liliom-térről beszállították. Pénzt követeltek tőle. Szegény asszonynak nem volt. Erre kivették kezéből az ágyneműt és eltűntek, mielőtt észrevettük volna, mi történt. Az asszony hat napig, míg férje a börtönben volt, alig evett valamit, mert enivalóját elvitte férjének. Most boldogan kuporgott mellette a szalmában. Hiszen még életben volt!

Este elhívtak egy beteghez a városba, mikor haza értem, tíz katonát láttam a kapu aljában. Mindjárt rosszat sejtettem. Egy tiszt is jött utánuk. Parancsot kapott, hogy sebesültünket haladéktalanul végezze ki.

Ezzel a fiatal tiszttel elmentünk a parancsnokló tábornokhoz. Itt megtudtuk, hogy egy posztókereskedőt raboltak ki a város közelében és betegünk egyike volt a tetteseknek. Nem kaptunk kegyelmet számára. Sietve mentem haza, a katonák lassan követtek. Még öt percem volt arra, hogy a férfit előkészítsem a halálra.

Letérdeltem melléje és kezembe vettem kezét. Érthetően utánam mondta e szavakat: „Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől. Uram Jézus, bocsáss meg és tisztíts meg engem minden bűntől. Uram Jézus, én megbántam bűneimet!” Meglepett, hogy milyen jól megértett minden szót. Megmondtam neki, hogy a katonák mindjárt itt lesznek, hogy kivégezzék. „Nem tudsz megmenteni?” —

kérdezte. Ahhoz fordultunk imában, akinek van hatalma arra, hogy a lelket megmentse. „Uram Jézus, tisztíts meg véreddel minden bűntől!” Kezemet a fejére tettem és képzeletben láttam azt a másik Főt, telve vérző sebekkel.

A katonák beléptek a betegszobába. Erősen megszorította a kezemet, kérő tekintetet vetett reám. Nézz fel Jézusra! Jézus, Jézus, milyen csodálatosan hangzott ez az egy szó ebben a pillanatban! Azután kisiklott keze az enyémből. Megint reáfektették arra a három keskeny deszkára, amelyen idehozták.

Tanítványom, Ühung, még egy takarót akart a fázó emberre fektetni. A katonák nem engedték meg. A fálya fénye még egyszer reávetődik a véres arcra, még egy utolsó kézszorítás, még egy utolsó szó: Jézus — és a viharban, esőben kivonul a csapat a kapun, ki az utcára, az éjszakába, hidegbe, borzalomba.

Következő nap eljöttek néhányan, régebbi keresztyéneink közül és elmondták, hogy ez a férfi 7—8 évvel ezelőtt buzgón járt a keresztelést előkészítő órákra. Az ópiumszivás bűne vitte a lejtőre. Az akkori misszionárius intései dacára eltávolodott, belekerült a rabló életbe, amely halálát okozta. Itt nyilvánvalóvá lett: A bűn zsoldja a halál. Most már tudtam, hogy az imádkozásnál miért értette meg olyan könnyen a szavakat: már régebben is hallotta Jézus nevét. És épen őt találta el a lövés úgy, hogy még behozhatták hozzánk, ha mindjárt a halál küszöbén is. Még megadatott neki az a lehetőség, ami a latornak a kereszten. Nem ismerem a szívét, de ismerem az Úrnak szeretetét és irgalmasságát. Ezt magamon is megtapasztaltam.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márc. 16. II. Kor. 1:1–11. I. Móz. 18:1–10. 13–16. Akit Isten megvizsgált az által, hogy bűneit megbocsátotta, az tud másokat is vizsgáltatni. S annál inkább, mennél több szenvedésen és nyomorúságon ment keresztül az Urért, mert annál bővebben volt alkalma tapasztalni az Úrnak vizsgáló és megsegítő kegyelmét. Az Urért való szenvedés nem sújtja le a lelket, hanem inkább fölemeli, s másoknak is fölemeltetésére szolgál.

Márc. 17. II. Kor. 1:12–22. Jer. 26:1–15. A sátánban a tagadásnak lelke van, mert tagad mindent, ami igaz és jó, ami Istentől van, Jézus Krisztusban ellenben az igazságnak Lelke van, aki helybenhagy és megpecsétel mindent, amit Isten mond és cselekszik. Jézus Krisztusban lett igenné, vagyis valóságá Istennek minden ígérete, s aki ezt hirdeti, az nem emberi bölcseséget, nem testi tudományt hirdet, hanem isteni igazságot és bölcseséget.

Márc. 18. Ján. 6:1–15. Róm. 5:1–11. Ján. 6:47–57. II. Kor. 7:4–10. Az, amit itt az Úr Jézus mond, mélységes titok, amelyet csak újjászületett ember tud megérteni Isten Lelke által. A hitetlenek vagy egészen elvetik a Jézus testi halálának jelentőségét, s legfeljebb tanításait, vagyis, mint ők mondják, „szellemi hagyatékát” hajlandók elfogadni. Vagy pedig úgy értelmezik a test evését és a vér ivását, hogy az úrvacsorában az ostya tényleg Jézus testvé s a bor tényleg Jézus vérévé válik. A hívő ember pedig tudja, hogy Jézus megtörtetett teste és kiontatott vére volt a váltságdíj a mi bűneinkért, amelynek emlékeztetere esszük az úrvacsorában a kenyeret és isszuk a bort, hogy hit által szorosabbra fűzzük azt a köteléket, amely bennünket az Úrral egyesít.

Márc. 19. Zsolt. 126. I. Móz. 18:17–33. Ha nagy öröm volt Izráel népének, mikor hazakerültek a babiloni fogságból oda elhurcolt honfitársaik, ha nagy öröm volt nekünk, magyaroknak, mikor a háború végével hazakerültek az orosz fogságból férjeink, fiaink, testvéreink, mennyivel nagyobb öröm lesz a mennyben, mikor látni fogjuk mindazokat, akiket az Úr megszabadított a bűnnek rabságából, s Istennek boldog, szabad gyermekeivé tett. S ennek az örömnél az elkészítéséhez mi is hozzájárulhatunk, ha lelkeket vezetünk hozzá, a nagy Szabadítóhoz.

Márc. 20. II. Kor. 1:23–2:11. I. Móz.

19:1–3. 12–29. Isten gyermekei megfeddhetik egymást, ha egymásban hibát látnak, de meg is kell egymásnak bocsátaniok, ahol bűnbánatot és a bűn fölött való szomorúságot látnak. Feddésen és megbocsátáson keresztül egyaránt meg kell látsania a szeretetnek, amely a másiknak javát akarja, s nem a maga számára keres hasznót, vagy elégtételt. Ahol ilyen lélek uralkodik a keresztyén közösségben, ott fejlődhetik ki az igazi egység, ami az Úr Jézus legfőbb óhaja az övéi számára.

Márc. 21. II. Kor. 2:12–3:11. I. Móz. 21:1–3. 8–21. Mi magunktól nem vagyunk alkalmasok az Isten országában végzendő felséges szolgálatra, de Isten alkalmatossá tehet bennünket. Lehelünk mindnyájan a Krisztus jó illatjává, amely életet ad mindazoknak, akik befogadják, de lelki halált, ítéletet szerez azoknak, akik elutasítják. Felelősségünk csak addig terjed, hogy hamisítatlanul, tisztán bizonyosságot tettünk-e az Úrról, mert ha igen, akkor a felelősség azokra hárul, akik elfogadták, vagy visszautasították bizonyosságtételünket.

Márc. 22. II. Kor. 3:12–4:6. I. Móz. 22:1–8. A hitelenség olyan, mint egy sűrű lepel az ember szemén, amely eltakarja előle az evangélium igazságát s Istennek dicsőségét. Ez a lepel csak a megtérés útján hull le, s akkor az ember egyszerre mindent más világításban lát, mint addig. Akkor érti meg csak az ember, hogy milyen rettenetes fogságban volt eddig, a bűn alá rekesztve, s milyen boldog szabadságra jutott el most, Krisztus váltság-halála folytán, amelyet hit által elfogadott. A világ istene, a sátán minden furfangjával arra törekszik, hogy ez a lepel le ne hulljon az emberek szeméről, s meg ne lássák Krisztusban az élő Istennek a képét. De Istennek más az akarata.

Márc. 23. II. Kor. 4:7–18. I. Móz. 22:9–19. Pál apostol jól megértette, hogy Istennek olyan eszközökre van szüksége, akik az Ő akaratát olyan hatalmasan hirdessék az embereknek, hogy azok ne a sátán akaratának engedjenek, hanem meggyőzettenessenek Isten akaratát által, aki le akarja vonni szemökről a hitelenség leplet. Az ilyen, teljesen Istennek átadott eszközöknek sokszor nagyon sokat kell szenvedniök. valósággal testökben hordozniok az Úr Jézus halálát, csak hogy minél többeket eljuttassanak a Krisztusban való életre. De az Úr különös vizsgálatást is ad

az Ő érte szenvedőknek, ezt tapasztalta Pál is, s minden szenvedést könnyűnek érzett annak a dicsőségnek a nagyságával szemben, amely reá vártakozott.

Márc. 24. II. Kor. 5:1–10. És. 52:7–10. Pál apostol tudja, hogy a földi porrátrát le kell vetkőznie és vágyakozik is erre, hogy minél előbb az Úrhoz költözhesse. De azt is tudja, hogy lelke akkor sem marad meztelenül, mert a feltámadás a testnek feltámadását, a léleknek új, dicsőséges testtel való felruházását jelenti. Erre a hitre, erre a bizonyosságra Isten Leleke készítette el őt s készít el mindenkit, aki gátat nem vet annak a munkának, amelyet Isten Leleke őbenne elkezdett.

Márc. 25. Ján. 8:46–59. Zsid. 9:11–15. Ján. 13:31–35. I. Pét. 1:17–25. Isten előtt az határozza meg az emberi léleknek az értékét, hogy az milyen álláspontot foglal el az Ő igéjével szemben. Úgy hallgatja-e, mint az igazságnak a beszédét, amelynek örömmel enged? Vagy talán közönyösen hallgatja, mint amihez öneki semmi köze? Vagy éppen haraggal és gyűlölettel az iránt, aki ennek az igének a megtestesülése, Jézus Krisztus iránt? Milyenek talál téged az isteni zsinórmérték?

Márc. 26. Zsolt. 127. 128. I. Móz. 23. Nem az ember munkáján és igyekezetén fordul meg az embernek és családjának boldogulása. Szükséges a munka és a szorgalom is, de csak akkor eredményes, ha Istennek átadott és neki engedelmeskedő léleknek a gyümölcse. Az ilyen munkát megáldja az Úr, az olyan házat, melynek lakói Őt félik, megőrzik, a családot meggyarapítja, s annak minden egyes tagját áldássá teszi. Mily szomorú, hogy olyan sok ember keltvőválasztja ezt az összetartozó dolgot, dolgozik, gyűjt, de nem keresi és nem várja Isten áldását, s nem is kaphatja meg.

Márc. 27. II. Kor. 5:11–21, I. Móz. 24:1–16. Az Istenből való új életnek első gyümölcse az Istennel való megbékülés. Amíg meg-nem térünk, addig bűnös szívünk tulajdonképpen mindig lázadozik Isten ellen, s rajtunk is Isten haragja van. De Krisztus áldozatja által békességet ajánl föl nekünk Isten. A Golgothán megítéltetett a bűn, Isten igazsága kielégítetett; s egyúttal Isten szeretete is kiáradt a megtérő bűnösre. Aki ezt elfogadta, s Istennel megbékült, az másokhoz is elviheti a békéltetésnek igéjét, s mily boldog, aki sokak számára lehet útmutató a békességhez.

Márc. 28. II. Kor. 6:1–10, I. Móz. 24:17–33. Ne vegyük hiába az Istennek kegyelmét. Ha már megnyertük, sáfárkodjunk vele hiven, legyünk Istennek szolgálói. Lehetséges, hogy olyan tapasztalatokon is keresztül kell mennünk, vagy legalább egy részén azoknak a tapasztalatoknak, amelyeket az apostol itt felsorol, de ez ne rettentessen vissza bennünket. Mindezeknek a dolgoknak két oldala van, egyik a külső, amely látszik: ismeretlenség, a bánkódás, a szegénység, — a másik a belső, amelyet az Úr ismer, az örvendezés, a gazdagság, a dicsőség. Viseljük el a nehéz oldalát, hogy miénk lehessen a másik is.

Márc. 29. II. Kor. 6:11–18, I. Móz. 24:34–49. A világtól való elszakadásnak első sorban is belső elszakadásnak kell lennie. Nem megtérés az, amely csak egyes bűnök, vagy külső szokások elhagyásából áll. Új Léleknek kell bennünket áthatnia, új Léleknek kell bennünket vezérelnie, s akkor mindent más szempontból, más világitásban fogunk látni, s meglátjuk azt is, miben kell külsőleg is elszakadnunk a világtól. Mert a világból nem akar bennünket kivenni az Úr, hanem ott akar bennünket megőrizni a gonosztól. (Ján. 17:15.)

Márc. 30. II. Kor. 7:1–10, I. Móz. 24:50–67. Az Isteniől jövő örömet szomorúságon keresztül ismerhetjük meg. Először sirnunk és bánkódnunk kell bűneink felett, azután részesülhetünk a megvizsgáltatás boldogságában, bűneink bocsánatában (Máté 5:4). Ne féljünk tehát attól a szomorúságtól, sőt ettől se féljünk, hogy másokat is megszorítsunk avval az Isten szerint való szomorúsággal, mely őket a megtérésre, az üdvösség útjára vezetheti.

Márc. 31. II. Kor. 7:11–16, Zak. 9:8–12. Az Isten szerint való megszorítás ébreszti föl az ember lelkében azt a harcot, amelyet minden lélek fölött megvív a sötétség fejedelme a világosság és élet Fejedelmével. Sátán nem ereszti el egykönnyen a maga prédáját. De a másik oldalon nem az embernek magának kell megvívnia a harcot. Megvívta azt maga az Úr, s le is győzte az ellenséget. A kérdés most már csak az, hogy hittel rá tudsz-e állni a győzelemnek erre a talajára. Harcod csak a hinek harca lehet. De ha ezt győzelmesen megvívod, s ezen a talajon mindvégig megállsz, akkor tied a korona.

Vargha Gyuláné.